Vesten har ikke forstået omfanget af magtforskydningen i øst og syd



INTERNATIONAL KOMMENTAR
Ravinder Kaur

De mange kriser, som verden står over for, kræver handling og resolut håndtering, men hastighed alene gør det ikke. For når de globale kriser accelererer og griber ind i hinanden, er det tid til også at tænke langtsigtet.

Den nye sikkerhedspolitiske redegørelse, »Dansk Sikkerhed og Forsvar frem mod 2035«, er dyster læsning. Meget af det, vi havde vænnet os til og håbet på i årtierne efter Murens fald, og den måde, verden åbnede sig i kølvandet herpå, er under hastig og usikker forandring.

Partnerskaber og alliancer ændrer form, og den globale artitektur, vi kendte til, synes nærmest ugenkendelig og i stigende grad utryg. Globale interesser, handelskrige, energiknaphed og klimaforandringer omformer verden med en hidtidig uset hastighed.

Redegørelsen behandler særligt de direkte sikkerhedspolitiske vilkår, som i den aktuelle situation er meget påtrængende. Det er imidlertid også vigtigt at tænke på Danmarks generelle basis-beredskab for at kunne deltage som en moderne, kompetent og handlekraftig spiller i en global verden under hastig forandring.

Et af de nye områder, den sikkerhedspolitiske redegørelse særligt peger på frem mod 2035, er, at rammevilkårerne for Danmark fremover i stigende grad vil blive skabt i Indo-Pacific - en strategisk region, der strækker sig over to verdenshave langs Asiens og Oceaniens kyster. Et af de seneste samarbejder mellem Danmark og Indien på klimaområdet er et lysende eksempel.

Målsætningen om at udarbejde en effektiv Indo-Pacific-strategi kan imidlertid kun lykkes, hvis den hviler på en reel kapacitetsopbygning i Danmark; en omfattende udbygning af sproglig ekspertise og grundigt kendskab til de hårde fakta om regionen. Dette kræver en langsigtet vision og viljen til at investere i opbygningen af kompetencer inden for relevante sprog, kultur, historie og politik i en region, der allerede gennem århundreder har udgjort en vigtig zone for kulturelt økonomisk og politisk samkvem. Mest af alt kræver det en frisk tilgang til, hvorledes den ikke-vestlige verden bliver opfattet af Vesten, og opfatter sig selv.

»Langtfra alle lande var hurtige til at fordømme Rusland i FN. Flere lande, heriblandt også nogle af verdens største, Indien og Kina, undlod således at stemme for en fordømmelse af Rusland i FNs sikkerhedsråd,« skriver Ravinder Kaur. Her ses Kinas præsident, Xi Jinping, og Indiens premierminister, Narendra Modi.
Foto: AFP / Ritzau Scanpix



Det er tydeligt, at der foregår en tektonisk magtforskydning mod øst og syd i disse år. Men det er ligeledes åbenlyst, at Vesten ikke i tilstrækkelig grad har forstået hverken omfanget eller karakteren af forandringerne. Krigen i Ukraine er et slående eksempel på, hvor central den ikke-vestlige verden er blevet i udformningen af virkeligheden i globaliseringens efterdønninger. For lå det ikke lige for at forvente, at verdenssamfundet entydigt ville fordømme et brutalt og ulovligt angreb på et andet land? Hvad der i stedet skete var, at langtfra alle lande var hurtige til at fordømme Rusland i FN. Flere lande, heriblandt også nogle af verdens største, Indien og Kina, undlod således at stemme for en fordømmelse af Rusland i FNs sikkerhedsråd.

Senest har vi set OPEC+ landenes udmelding om at ville reducere deres samlede olieproduktion med to milioner tønder dagligt. Og det til trods for USAs klare ønske om det modsatte. Udover at den konkrete beslutning potentielt kan betyde, at inflationen i Vesten øges, og at den måske ligefrem kan påvirke det kommende amerikanske midtvejsvalg, illustrerer den, hvordan verden ændrer sig.

Krigen i Ukraine er hård pædagogik. Og den illustrerer med tydelighed behovet for et stærkere og dybere engagement og øget bredspektret indsigt i den ikke-vestlige verden. For den politiske drivkraft i den verden, vi ser i dag, er meget mere end 'bistand og business'. Identitet, historie, kulturel stolthed, religion og værdier spiller en helt central rolle. Men viden om disse forhold har ofte en mindre prominent rolle. Men det er i høj grad også her, at nøglerne til en kompetent forståelse af verden ligger. Uden denne indsigt opererer politikere i blinde.

Så hvordan kan Danmark opbygge en samlet, klog og fremtidssikret Indo-Pacific-strategi? Hvis man skal gøre sig gældende i en så stor og foranderlig region i verden som Indo-Pacific, kræver det viden og færdigheder i regionens sprog, historie, kultur og politik. Det kræver for det første, at der investeres i sprog- og områdestudier. Hidtil har disse faglige områder fristet en risikabel tilværelse, hvor rutinemæssige nedskæringer på landets universiteter synes at ramme dem med tankeløs automatik.

For det andet skal udviklingen af sprog- og områdestudier tænkes i sammenhæng med Danmarks langsigtede strategiske interesser. Der er ingen grund til, at vi i dette land gør det sværere for os selv i stedet for at opruste vores evner til at forstå de største geopolitiske spilleres rationaler på deres egne sprog; hindi, japansk, kinesisk, bahasa, russisk, arabisk og så videre.

Jo mere det haster at have gode svar på en krise, desto vigtigere er de langsigtede investeringer, man har gjort sig i forvejen. Den viden, vi har brug for, skal være forskningsbaseret, og kan kun fremkomme i et kritisk akademisk miljø. Universiteternes sprogbaserede områdestudier udgør her en afgørende ressource til uddannelsen af fremtidige medarbejdere i ministerier, industri, finans-, og energisektorer. Hvis vi vil, kan vi skabe en ny generation af kompetencer, som vil være af afgørende betydning for vores strategiske handlerum.

Det er tid til at tænke på den langsommelige og grundige opbygning af et solidt samfundsberedskab bestående af en bred vifte viden og kompetencer. Jo mere det haster, desto vigtigere er de langsigtede investeringer. Og i den nuværende globale situation haster langsomligheden og investeringerne i uddannelse som aldrig før.

Ravinder Kaur er centerleder og lektor i Moderne Indien- og Sydasienstudier ved Københavns Universitet